

## ענבל ראובן

### החלטה שלמה

עיניי ריצדו על התקרה הלבנה, הצבע הזה גרם לי להרגיש חולה כאילו אני בבית חולים.  
למה זאת התמונה האחרונה שאני רואה?  
החדר צרם בשתיקה רועשת.  
מיששתי את הרצפה הקרה עם ידיי, סחרחורת תקפה את ראשי.  
אוקי, אני על הקרקע.  
הקור שחדר לגופי חימם אותי. כך אני, מוצאת את הנחמה והאהבה רק בקור.  
נוזל החל להרטיב את בגדיי, ידיי עברו מן הקרקע לחולצתי.  
דמות מטושטשת הופיע מעלי, מיד ידעתי מי זה.  
חיוך קטן נפרש על פני  
כל חיי פקדו עלי, ואני צייתי,  
הכיננו אותי ליום שבו הכל ישתנה ואני אעזוב את הבית, את החברים, את המשפחה.  
לי לא הייתה אמירה בעניין, דעתי לא שינתה כלום.  
ידיו שלו תפסו בלחיי ברכות,  
הן רועדות, מפחדות.  
וגם אחרי שהיום הזה הגיע, היום שכולם עבדו כל כך קשה כדי להכין אותי אליו,  
הצלחתי למצוא שלווה.  
הצלחתי למצוא יותר חום ואהבה משאי פעם קיבלתי לפני אותו יום.  
אבל עדיין, גם שם דעתי לא שינתה, נאלצתי לציית לפקודות שסגרו אותי מכל הכיוונים והשאירו  
אותי בלית ברירה.  
רעשים המומים החלו להתפתח מסביבי, אבל לא הצלחתי להבין מה הם אומרים.  
הוא מדבר אלי, מה הוא אומר?  
היום עשיתי משהו אחר, משהו שנוגד את כל מה שידעתי.  
פעלתי על דעת עצמי.  
בהחלטה של שנייה שיניתי את כל הסיפור.  
הוא לא הציל אותי, אני הצלתי אותו.  
הפעם אני דיברתי, גם אם זה ללא מילים.  
הפעם הגנתי על מי ששלי, גם אם זה אומר שבעוד כמה שנים אחרי שליבו יתרפה הוא יהפוך  
להיות של אחרת.  
דמעות מלאו את עיניי, מטושטשות את ראייתי עוד יותר.  
פתחתי את פי להגיד לו משפט אחד אחרון, משפט שמאז שאמרתי אותו בפעם הראשונה אני לא  
מצליחה להפסיק להגיד אותו.  
הקולות הפסיקו לחדור לאוזני ושמיעתי דממה לגמרי, אף לא צליל פילח את דרכו אלי, גם לא  
קולי.  
הוצאתי קול בכלל?  
הוא קירב את מצחו לשלי והחזיק בכתפיי, ידיו פוחדות.  
הוא דיבר אלי אבל אני לא שמעתי,  
דמעה זלגה מעיניי כשהבנתי למה התכוון לפי תנועות שפתי, זאת הייתה הפעם הראשונה שראיתי  
אותו אומר לי את זה.  
עיניו החלו לנצוץ, הוא ניסה להחזיק את דמעותיו.  
קור החל להתפרש בגופי וראייתי החלה להיסגר,  
ואני נתתי לחושך להשתלט עלי, כי למרות שמעשי נבעו מהחלטת הרגע אני הייתי שלמה איתם.

